ה) קדוסין מה: סנהדרין כטי. 3) [לעיל ד:], ג) [לעיל ג:], 7) מענית יח, ה) [לעיל ב: ד:],

ו) ומיל ז. ע"שן, ז) ושסן,

מ) דילה ינו חגינה זי יו (ר"ה ל:). ע) חגיגה ט. יו. בילה כ:

ל"ה ל. ניונני הגן, א מהיים גה ל) ס"א הראשון ועיין ברי"ף,

ל) ודברים לאן. מ) ומגילה פ"א

ים (דברים נמן, מז (נמגים פיתו ה"דן, נ) (סוטה מח.], ס) בדפ"ר נוסף: מיד כועם שנאמר מדוע באמי ואין איש, ע) (ביצה כ.], פ) (צ"ל לא

ינא], ל) [ועי בתום' קדושין מה: ד"ה הוה], ק) נ"ל ואי, ד" מהרש"א,

תורה אור השלם

1. קּיְמוּ וְקִבְּלוּ הַיְּהוּדִים עֲלֵיהֶם וְעֵל זַרְעָם וְעַל כָּל

הנלוים עליהם ולא יעבור

שְׁנָה וְשְׁנָה: אסתר ט כז 2. הַתֹּרֶשׁ הַזֶּה לְכָם רֹאשׁ

קַרְשִׁים רָאשׁוֹן הוּא לְכֶם לְחָרְשֵׁי הַשְּׁנָה: שמות יב ב

... עד חֹדֵשׁ יַמִּים עַד אֲשֵׁר

יֵצֵא מַאַפְּכֶם וְהָיָה לְּכֶם לְוַרָא יַעַן כִּי מָאַסְתֵּם אֵת יִי

גליון הש"ם

הגהות הב״ח

מיה על עולת נדבה של ייש:

הגהות הגר"א

מוסף רש"י

. ממלאכתן שיהו מלויין תמיד

בני ט"ו דכרכיו ובני י"ד לכפרים ועיירות שקראו מגילה קודם זמנם כדמפרש מגילה נקראת בי"א בי"ב בי"ג בי"ג בע"ו לא פחות ולא יותר,

שהכפרים מקדימין ליום הכניסה, מותרין אותן ימים שקראוה קודם זמנה בהספד

שלמים ביו"ט. לפי שיש נהן

אכילת אדם וריצה ימון שיש

בהן לורך מאכל הדיוט (חגיגה

שהסמיכה אסורה משום שצות,

שהפתר כא מתור למוט פרות, שבכל כחו היה סותך והוי ליה משתמש בבעלי חיים וחנן (בילה לו:) אין רוכבין על גבי בהתה (ביצה יש.) אלא סותך עליהן

מערב יו"ט ושוחטן ביו"ט חגיגה יד.). אבל לא עולות.

זֶה יָצָאנוּ במדבר יא כ

ְבֶּט וַתִּבְנּ יֵאמר לְמָּה זָּה מִמִּץְרָיִם:

עין משפמ

גר מצוה בה א מיי׳ פ״ל מהל׳ מגילה

הלכה ז סמג עשין ד מוש"ע א"ח סי תרל סעיף יח: בו ב מיי שם הלכה ח סמג

בו ג תיי שם פ״א הלכה ח: בח ד מיי׳ שם פ״א הלכה ח: במ ה מיי׳ פ״א מהל׳ קידוש

החודש הל' ב

מהלכות נדרים טוש"ע י"ד סי" רכ סעיף ד ה ו ז): ו [מי" פ"ח מהלכות קידוש החודש הלכה א]:

ל ז מיי׳ פ״ה מהלכות תענית

הלכה ה סמג עשין

סככה ה סמג עשין ג טוש"ע א"ח סי תקנ סעיף ג וסי תקנב סעיף י: לא ח מיי פ"א מהלכות

חגיגה הלכה ח: מגיגה הככה נו. לב ט מייי שם פ"ג הלי ז: לג י מייי שם פ"ח הלכה ח

ט: לד כ מיי שם הלכה ד [ו]: לה ל מיי שם הלי ו:

רבינו חננאל

שמחה, שהיא סעודת פורים, לא תהא אלא בזמנה שהוא

יום י"ד ויום ט"ו באדר.

אמר רב מגילה בזמנה. כלומר

אמו דב מגידה בומנה, כיומו בי״ד, קורין אותה אפילו ביחיד. שלא בזמנה, כגון י״א י״ב י״ג שמקדימין ליום

הכניסה, אין קורין אותה אלא בעשרה. וקיימא לן כרב, דהא ר' יוחנן אמר

.... בפירוש בפירקין דקמא הקורא

במגילה הכתובה ביז הכתובים

במגילה הכחובה בין הכחובים לא יצא, לא אמרו אלא בציבור, לאו מכלל דסבירא ליה שקורין אותה ביחיד. רב אסי אמר אפילו בזמנה

בעשרה. הוה עובדא וחש לה

יב ולא קראה בזמנה אלא

קורין אותה בעשרה, כלומר

. הקורין אותה ביום הכניסה כגון הכפרים וכיוצא בהן,

והאמרינן משמיה דרב פורים

שחל להיות בשבת ערב שבת

ומנם. ערב שבת זמנם והא

ומנם, עוב שבוו ומנם וווא שבת זמנם, ופרקינן הכי קאמר ערב שבת שהוא שלא בזמנו

של קריאת המגילה קורין

אותה כזמנו. מה זמנו אפילו

מחונה כוכנה, כה זכנה אפילו ביחיד כך שלא בזמנו אפילו ביחיד. ודחינן לא לעניין מקרא מגילה, בעשרה, ושלא

בזמנה היא. ואלא מאי ערב

שבת זמנם, כלומר שקורין בערב שבת המגילה כאילו

בערב שבת המגילה כאילו זמנם הוא, ולאפוקי מדרבי דאמר כל הנידחין ידחו ליום

הכניסה. קא'מר דערב שבת

מנם. ואף על גב דחש לה רב

להא דרב אסי, קיימא לן כרב דאמר אפילו ביחיד. תלמוד ארץ ישראל ר' בא בשם

ידחה ממקומו ויקרא ובלבד בעשרה. ואנן חמין רבנן קורין

אפילו ביחיד. הילכך קורין השתא אפילו ביחידי [רהא קורין המגילה בי"ד ובט"ו

קורין המגילה בייד ובטיד שהוא זמנה (אפילו ביחידי)]. ועוד האמר ר' בא אנן חמין רבנן קורין אפילו ביחיד,

וקיימא לן מעשה רב. מר רב צמח זצ"ל כתב בשליח ציבור הקורא את המגילה שקורא וכורך כספר תורה.

ירבנו האי זצק"ל א'מר מנהגא

יחזינא קורא ופושט כאיגרת.

אבל קורא וכורך כספר תורה אם חזו לנא. (לתלמודינו). מתני' איזוהי עיר גדולה

תנא עשרה

. יהודה כל שאמרו חכמים

מצוה לחזר אחר עשרה משום פרסומי ניסא. אבל אי לא אשכח עשרה לא אמר רב אסי דלא ליקרי שאין איסור קריאתה ביחיד אלא מצוה לקרותה בעשרה: וחש ליה רב להח דרב אסי. וחזר על עשרה וקיבלן: ערב שבת ומנס הוא. משמע שהוא זמן הקבוע להו מימי אנשי כנסת הגדולה מדלא קאמר מקדימין לערב שבת להכי קשה ליה והא שבת זמנם הוא שהרי י"ד הוקבע לפרזים אלא להכי נקט האי לישנא דתשמע מינה הואיל ותיקנו להן חכמי ישראל שאחר כנסת הגדולה להקדים משום דרבה הרי הוא לנו כיום וזמן הקבוע מתחלה לכל דבריו ואף על פי שהוא שלא בזמנן הוי כומנן: בותבר' בחלו אמרו. בזמנים של מגילה אמרו מקדימין אם חל י"ד בשבת: אבל ומן עלי להנים והעם. האמור במס׳ תענית (דף כח.) שהיו משפחות של ישראל שקבוע להם ימים בכל שנה להביא עלים למקדש ללורך המערכה ומביאין קרבן עלים עמהן אם חל להיות בשבת מאחרין ליום מחר וכן הדין לי"ו בתמח ולעשרה בטבת. והאי דנקט תשעה באב משום דהוכפלו בו לרות והכל מתענין בו אבל שאר לומות אמרינן לה תשלומין כל שבעה. וכן הקהל את העם שהיה טוב י האחרון של חג כדכתיב מקן שבע שנים במועד שנת השמטה ספר משנה תורה וכל העם חייבין לבוא ולהביא את טפם כדכתיב הקהל את העם האנשים והנשים והמף

בעזרה ויושב עליה ופרכינו עזרה: ולא מקדימין. טעמא מפרש

תוריגה יוו. אבד לא עדות. אבל לא מביאין עולות באותן שיכול להביא לאחר יוייט (שם) חוץ מתמודין ומוספין שהן קרבן לבור חמנן קבוע, אבל עולת יחיד לא יביא לפי שאין עולת יחיד לא יביא לפי שאין שמת ישיה מי יכש לפי שמק כה לכילה הדיוט וכתי בישה לכם ולה לגפוה (ביצה שם. ובעריז חגיגה ה). וסומבין עליהן. כיון דמותר להכיהן לה גורו שפות לכטל פמיכתן (חגיגה ה), מי שלא חג ביו"ט הראשון של חג. שלה הכיה תנימו כיום הראשון של מג (חגיגה ם). ויו"ט האחרון של חג. חוגג שמיני עלרת והע"ג דרגל כפני עלמו הוה הוי תשלומין לראשון (שם). שיום טבוח. של קרכנות ראייה

שמחה. של מאכל ומשתה: בומנה. בי"ד מתוך שהיא חובה בו הדר עובדא וחש ליה רב להא דרב אםי. מכל מקום הלכתא ביום על כל יחיד ויחיד קורין אותה אפילו ביחיד דהכל קורין בו אםי אמר בין בומנה בין שלא בומנה.

י. נמ' הוה עובדא וחש ליה רב. תשעה באב שחל להיות בשבת. והוא עי׳ ר״ה דף כז ע״ב תוק׳ ד״ה (h) גמ' ידחו ליום הכניסה קמ"ל כל"ל ותיבת הא נמחק: במסכת ראש השנה (דף יח:) רצו מתענין רצו אין מתענין: ב) שם במשנה זמן עלי כהנים וחגיגה. אם חל יום טוב בשבת והעם ומשעה כלב: (ג) תום׳ ד"ה הוה וכו' רבי יוחנן אית ליה כוומיה בפרק שני: (ד) בא"ד הוה ליה לפרושי דוחין שלמי חגיגה למחר שהרי שאין מברך אלא בלבור: (ס) ד"ה עולות וכו' דלא נחלקו ראשונה של שמטה במוצאי יום (דברים לא) כדאמרינן במסכת סוטה [א] במשנה (ולא מאחרין) מא"מ: (דף מא.) שהיה המלך קורא בתורה ובשבת אי אפשר ומעבירין אותו עשרה בטלנין. שנטלין למחר. ובגמרא ירושלמים מפרש דהא דלא עבדינן ליה בשבת מפני הבימה בנית הכנסת שחרית וערבית כדתנן י בימה של עץ היו עושין למלך כיון שבא הקב"ה בבית הכנסת ולא מצא שם עשרה וכו' (לעיל וליעבדה מאתמול ומשני דחיקא ליה ג: וכעי"ז ב"ק פב. הובא לעיל שם). אע"פ שאמרו מקדימין. טקרלו קודס זמנה, מותרין בהספד ובתענית.

שמחה אינה נוהגת אלא בזמנה אמר רב "מגילה בזמנה קורין אותה אפי' ביחיד שלא בים בומנה בין אמר בין בומנה בין שלא בזמנה בעשרה ייהוה עובדא וחש ליה רב להא דרב אםי ומי אמר רב הכי והאמר רב יהודה בריה דרב שמואל בר שילת משמיה דרב פורים שחל להיות בשבת ערב שבת זמנם ערב שבת זמנם והא שבת זמנם הוא אלא לאו הכי קאמר שלא בזמנם כזמנם מה זמנם אפי' ביחיד אף שלא בזמנם אפילו ביחיד לא לענין מקרא מגילה בעשרה אלא מאי ערב שבת זמנם לאפוקי מדרבי דאמר יהואיל ונדחו עיירות ממקומן ידחו ליום ייהואיל הכניםה (6) הא קמ"ל דערב שבת זמנם הוא: בותני' מיאי זו היא עיר גדולה כל שיש בה עשרה במלנין פחות מכאן הרי זה כפר באלו אמרו מקדימין ולא מאחרין אבל זמן עצי כהנים (פי ותשעה באב חגיגה והקהל מאחרין ולא מקדימין יאע"פי שאמרו מקדימין [א] ולא מאחרין מותרין בהספד ובתענית ומתנות לאביונים א"ר יהודה יאימתי מקום שנכנסין בשני ובחמישי אבל מקום שאין נכנסין לא בשני ולא בחמישי אין קורין אותה אלא בזמנה: גמ' תנא עשרה בטלנין שבבית הכנסת: באלו אמרו מקדימין ולא מאחרין:

כוותיה דרב דהא ר' יוחנן (ג) איתא כוותיה פרק שני (דף יט:) ואיכא פרסום נס: שלא בומנה. כגון כפרים המקדימין ליום דקאמר הקורא במגילה הכתובה בין הכתובים (יצא) ומסיק הא הכניסה אין קורין אותה אלא בעשרה דבעינן פרסום ניסא: **ורב** ביחיד הא בלבור אלמא שקורין אותה ביחיד וכן הלכה דרב ור' יוחנן הלכה כרבי יוחנן וכ"ש הכא

דקיימו בחד שיטתא ועוד דרב אסי תלמיד דרב הוה ט ורבינו יוסף איש ירושלים פסק דאף ביחיד לריך לברך וכן נמלא בתשובת רש"י שהשיב נראה בעיני דלא שנא יחיד ולא שנא לבור אחד מברך ואחרים שומעין וכן נראה לומר מאחר שהוכחנו קריאתה ביחיד ש אי איתא שאין בה ברכה [ביחיד] הוה ליה לפרושי (לקמן כה:) מאי (ד) מברך דאמר בלבור: עולת ראייה אפי' בי"ט מאחרין.

הקשה הר"ר אלחנן מהא דאמרינן פרק קמא דבילה (דף יב. ושם) השוחט עולת נדבה בי"ט לוקה ומסיק דאמר לך מני בית שמאי היא וכו׳ וקשה אמאי לא תני עולת ראייה דהוי רבותא טפי דאף על גב דהוי לורך י"ט לוקה אליבא דב"ש ואין נקט עולת נדבה לומר דלהכי לאשמועינן דאפילו הכי שרו בית הלל זה אינו דהא בפרק שני דהתם (דף יע. ושם) מוכח בהדיא דלא נחלקו ב״ה על (ה) עולה י׳ [שאינה] של י״ט דודאי אינה קריבה בי"ט ואם כן קשה אמאי נקט עולת נדבה וי״ל דלהכי נקט עולת נדבה למידק הא שלמי נדבה אינו לוקה כיון דאיכא בהו לורך אוכל נפש אבל איסורא מיהא

איכא משום דכתיב לכם:

מ"ם אמר רבי אבא אמר שמואל אמר קרא וולא יעבור ואמר רבי אבא אמר שמואל יהמנין בולא שאין מונין ימים לשנים שנא' ילחדשי השנה חדשים אתה מונה לשנים ואי אתה מונה ימים לשנים ורבנן" דקיסרי משום ר' אבא אמרו ימנין שאין מחשבין שעות לחדשים שנא' יעד חדש ימים ימים אתה מחשב לחדשים ואי אתה מחשב שעות לחדשים: אבל זמן עצי כהנים ותשעה באב וחגיגה והקהל מאחרין ולא מקדימין: יתשעה באב אקדומי פורענות לא מקדמי "חגיגה "והקהל משום דאכתי לא ממא זמן חיובייהו תנא חגיגה וכל זמן חגיגה מאחרין בשלמא חגיגה דאי מיקלע בשבתא מאחרינן לה לבתר שבתא אלא זמן הגיגה מאי היא אמר רב אושעיא הכי קאמר הגיגה בשבת ועולת ראייה אפילו ביו״ם דומן הגיגה מאחרין מני ב״ש היא דתנן יּוּב״ש אומרים] ראייה אפילו ביו״ם דומן הגיגה מאחרין מני ב״ש מביאין שלמים ביו"ט ואין סומכין עליהן אבל לא עולות וב"ה אומרים מביאין שלמים ועולות וסומכין עליהן רבא אמר חגיגה כל זמן חגיגה מאחרין מפי לא דתנן שמי ישלא חג ביו"מ הראשון של חג חוגג והולך את כל הרגל כולו ויום מוב האחרון של חג לעבר הרגל ולא חג אינו חייב באחריותו רב אשי אמר חגיגה וכל זמן חגיגה מאחרין "ואפי' עצרת דחד יומא מאחרין דתנן מודים שאם חל יעצרת להיות בשבת שיום מבוח אחר השבת אמר רבי אלעזר אמר רבי חנינא רבי נמע נמיעה בפורים ורחץ

בגמרא: גבו' עשרה בטלנין. שבבית הכנסת שהן בטלים ממלאכתן וניזונים משל לבור כדי להיות מצויין בתפלה בבית הכנסת דאמר מר במסכת ברכות (דף ו:) כיון שבא הקב"ה בבית הכנסת ואינו מוצא שם עשרה יי וכו': מנין שאין מונין ימים לשנים. כגון דאמר קונם יין שאני טועם לשנה מונה י״ב חדש מיום ליום ואם נדר באחד בניםן אסור עד אחד בניסן הבה אט"פ שעדיין יש י"א יום שימות החמה יתירין על ימות הלבנה או פעמים שאנו עושין חדשים חסרין: שעות לחדשים. כגון האומר זה גיטך אם לא באתי מכאן עד חדש זה והיה חדש חסר ובא משחשיכה ליום כ"ע אין אומרים עדיין הוא בתוך החדש שהרי חדשה של לבנה כ"ע יום ומחלה: **אכחי לא מטא זמן היובייהו.** ואם יקדימוה לא ילאו ידי חובתן וכן עלי כהנים שקבוע להן זמן קבוע בנדרים: בשלמא הגיגה. דקתני מאחרים אי איקלע בשבת: אפילו ביום טוב דומן הגיגה הוא. שמוחר להקריב שלמי חגיגה ואפילו הכי מאחרין עולת ראייה עד חולו של מועד. והכי משמע לישנא דבריימא חגיגה מאחרין ועוד יש דבר אחר שהגיע זמנו מאחרין אותו יום אף שהוא זמן חגיגה ואיזו זו עולת ראייה שהיא חובת רגל כדכתיב לא יראו פלי ריקס (שמות כג) ואמרינן במסכת חגיגה (דף 1.) לא יראו פני ריקס בעולות חבחים ואפ"ה בי"ע לא קרבה וב"ש היא דאמרי אין מקריבין בי"ע עולה היכולה לבא למחר ואפילו היא חובת הרגל: מביאין שלמים בי"ע. שהן מאכל אדם בי"עו וכחיב אך אשר יאכל לכל נפש (שמות יב): ואין סומרין **עליהן.** שהסמיכה שבות היא דתכן (פינה דף לו:) אלו הן משום שבות לא רוכבין על גבי בהמה ועל אלו שיקריבו בי"ע יסמכר מאחמול דליח להו לבים שמאי חכף לסמילה שחיטה ש: אבל לא עולום. אין מביאין דסברי לכם ולא לגבוה: ובים הלל אומרים מביאין שלמים ועולות. ומה אני מקיים לכם לכם ולא לנכרים: כל זמן הגיגה. כל הרגל עד י"ע האחרון רשאי לשהוחה: רב אשי אמר הגיגה כל זמן שנאמרה בו הגיגה מאחרין. אם באה בשבת ואפילו עלרת שאינה אלא יום אחד תשלומין יש לה כל שבעה ועדיין יש לה זמן ליקרב: ומודין בעלרה שחל להיום בשבה. במסכת חגיגה (דף יז.) נחלקו בעלרת שחל להיות בערב שבת בית שתחי חומרים יום טבוח של עצרת אחר השבת ובית שמאי לטעמייהו דאתרי עולות אין מקריבין ביום טוב הלכך לא יקריבו עד לאחר שבת ובית הלל אומרים אין לה יום טבוח אין לריך להמחין ליום טבוח שהשלמים [ועולות] קריבין בי"ט ומודין בעלרת שחל להיות בשבת שאין עולת ראייה ושלמי חגיגה קריבין בשבת וממתין ליום טבוח של קרבנות היום לאחר השבת אלמא יש תשלומין לעלרת:

כרי. ווגא עשויה בטלנין בכנסת פחות מיכן הרי זה כפר. ירושלמי עשרה בטלנין בכנסת ממלאכתן. ל) אמר ר׳ יהודה כגון אנו שאנו צריכין . [לתלמודינו]. תאני כפר שאין בו עשרה תקנתו קלקלתו ונעשה כעיר. באילו אמרו מקדימין וכול'. [פיר'] קריאת מגילה ותרומת שקלים. דכתיב ולא יעבור. אבל סעודת פורים

א חזו מתני' י

בקרונה ו סעודת ראש חודש וספק מילה וזמן עצי כהנים חגיגה ותשעה באב והקהל, מאחרין ולא מקדימין. מעיך שאין מונין ימים לשנים שנאמר לחדשי השנה, חדשים אתה מונה לשנה ולא ימים. וכן אין מונין שעות לחדש אלא ימים, שנאמר עד חדש ימים. אבל זמן . עצי הכהנים תשעה באב חגיגה והקהל מאחרין ולא מקדימין. פירוש [כל הני] אי איקלעו בשבת מאחרין אותם אחר שבת. מאי